

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori, se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Zile de înfrățire interconfesională

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae - doctor honoris causa Festivitățile de la Cluj și Sibiu

Culte protestante din Republica Socialistă România își pregătesc păstorii bisericești în Institutul Teologic Universitar Protestant Unic din Cluj (cu secțiile: reformată-calvină și unitariană, iar ramura sau secția evanghelică-luterană, la Sibiu).

Acest așezământ de învățământ superior a împlinit 20 de ani de existență rodnică.

Evenimentul a fost sărbătorit după cuvântul atît la Cluj (în zilele de 28—29 noiembrie a. c.), cît și (în continuare) la Sibiu (în ziua de 30 noiembrie a. c.).

La festivități — în afară de Episcopii cultelor protestante, profesorii și studenții Institutului respectiv și numeroși slujitori ai aceluiași culte — au luat parte reprezentanți ai Departamentului Cultelor și ai autorităților locale.

Au participat, de asemenea, oaspeți de peste hotare.

Biserica noastră a fost reprezentată de către I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, împreună cu P. S. Episcop Teofil al Clujului și P. S. Episcop-vicar Visarion Rășinăreanul, rectorul Institutului Teologic Universitar din Sibiu, P. C. prof. dr. Is. Todoran, prorectorul Institutului Teologic Universitar din București, P. C. prof. dr. Ene Braniște, directorul Seminarului Teologic din Cluj, P. C. prof. Ioan Pop, vicari și consilieri eparhiali ș.a.

La Cluj, serbarea aniversară s-a desfășurat în 28 noiembrie a. c., la Institutul sărbătorit, după un program bogat și potrivit situației.

A doua zi, în 29 noiembrie a. c., în același loc, s-a desfășurat ședința solemnă pentru promovarea de doctori honoris causa și doctori în teologie.

Înalta distincție academică de doctor honoris causa a fost decernată la patru personalități teologice-bisericești bine cunoscute și unanim apreciate în țară și peste hotare:

— Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Dr. Nicolae Mladin al Ardealului;

— Eminenței Sale Episcopului Argay György, (reformat, Cluj);

— D-lui Dr. Marcel Pradervand, secretarul general al Alianței Mondiale Reformate și

— D-lui Prof. Dr. Jan de Graaf, decanul Facultății de Teologie din Utrecht (Olanda).

Au fost promovați apoi cinci doctori în teologie (între care: o doamnă, precum și tinerii profesori din Sibiu: Hermann Pitters și Christoph Klein).

În elogierea îndătinată prin care se motivează decernarea titlului de doctor honoris causa, rectorul Institutului Teologic Protestant din Cluj, Dl. dr. David Gyula, a arătat, între altele, că Arhiepiscopul nostru a fost profesor de Morală creștină, este „prieten încercat al Institutului nostru și al profesorilor lui, este un ostenitor devotat în munca noastră comună”. De cînd „ne-a subliniat caracterul personal și însemnătatea vitală a comuniunii cu Hristos și a apropierii de oameni, noi îl privim ca pe propriul nostru profesor... și ne bucurăm că

legătura pe care o avem este pecetluită și prin actul săvîrșit astăzi”.

În cadrele programului ședinței festive, I. P. S. nostru Mitropolit Dr. Dr. h. c. Nicolae Mladin a rostit — după datina academică — o prelegere festivă care a avut ca subiect „Înnoirea teologiei” (în vremea noastră, pentru ca ea să slujească lui Dumnezeu și necesităților de soluționare a problemelor contemporane de pe poziții creștinești umanitare).

Într-amiazi, s-a dat o masă oficială, la care a vorbit, între alții, P. S. Episcop Teofil al Clujului.

După masă, oaspeții și profesorii Institutului sărbătorit s-au îndreptat spre Sibiu.

Duminică, 30. XI. a. c., Episcopii cultelor protestante, oaspeții de peste hotare, invitați, slujitori ai altor culte, au participat la Sf. Liturghie arhierescă săvîrșită în Catedrala noastră mitropolitană de către P. S. Episcop-vicar Visarion, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Răspunsurile liturgice au fost date de Corul mixt al Catedralei, dirijat de P. C. prof. Gh. Șoima.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a predicat despre Evanghelia de rînd (Luca 18, 18—27) și a dat expresie bucuriei obștești de-a avea alături de noi personalități creștine din țară și de peste hotare.

Într-amiazi, în aula Institutului nostru teologic a avut loc o ședință festivă comună a Institutului Teologic Universitar ortodox din Sibiu și Institutului Teologic Universitar Protestant Unic din Cluj (cu ramura ev.-lut. C. A. la Sibiu). În program: Cuvîntul de deschidere rostit de P. C. rector dr. Is. Todoran, conferința d-lui prof. dr. Ludwig Binder (Sibiu) despre „Învățămîntul teologic din țara noastră în slujba bunelor relații dintre culte”, precum și coruri bisericești și patriotice executate de studenții teologi ev.-lut. sub conducerea maestrului prof. Franz Xaver Dressler și de studenții teologi ortodocși sub conducerea P. C. prof. Gheorghe Șoima.

La amiazi, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a oferit o masă, în cursul căreia s-au rostit toasturi pentru Ocîrmuirea de Stat și bisericească,

pentru înfrățirea dintre cultele și naționalitățile conlocuitoare, pentru pace și bunăvoire în lume.

După masă, la orele 18, în Catedrala ev.-lut., s-a desfășurat un program religios și aniversar dedicat împlinirii a 20 de ani de existență a Institutului Teologic Protestant (ramura ev.-lut. C. A. din Sibiu). Au participat oficialități de Stat și bisericești.

Programul a cuprins: Predica rostită de Eminența Sa Episcopul Albert Klein (ev.-lut. Sibiu), o Rugăciune rostită de Eminența Sa Episcopul G. Argay (ref., Cluj), conferința dlui prorector și vicar dr. Hermann Binder (Sibiu) despre Aniversarea Institutului Teologic Protestant, cuvîntul dlui Dr. Dr. h. c. M. Pradervand (din partea oaspeților de peste hotare) și cuvîntul d-lui rector-vicar dr. G. David.

Seara, la reședința sa, Eminența Sa Episcopul Albert Klein a dat o cină, în cursul căreia s-au rostit cuvîntări.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a participat atît la programul din Catedrala ev.-lut., cît și la cină.

Luni, 1 dec. a. c., toți cei mai sus amintiți au participat ca invitați la sesiunea de lucru interteologică a celor trei Institute teologice (ortodoxe: București și Sibiu; protestant: Cluj) care s-a desfășurat la Institutul nostru teologic. A fost tratată tema: „Sensul activ al iubirii creștine” (referent: Arhid. prof. dr. I. Zăgrean-Sibiu; coreferenți: rector-vicar dr. G. David-Cluj și prof. dr. Const. Pavel-București).

Decernarea titlului de doctor h. c. Arhiepiscopului nostru încoronează strădaniile sale îndelungate și izbutite de-a promova și adînci înfrățirea dintre cultele conlocuitoare și dintre naționalitățile din România socialistă. Ea este un act de cinstire pentru Biserica noastră și o cheazăie a dezvoltării necentenite a colaborării dintre Biserici, spre binele lor și al întregului nostru popor.

T. R.

Sfințirea bisericii din Cîlnic

În Duminica din 23 noiembrie 1969, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului — împreună cu P. S. Episcop-Vicar Visarion — a săvîrșit sfințirea bisericii din Cîlnic, jud. Sibiu.

În această zi, dimineața la orele 9,30, Înaltul Ierarh — împreună cu însoțitorii — sosește în fața bisericii din parohia Cîlnic. Este întâmpinat de credincioși în frunte cu un sobor de preoți, precum și de oaspeți din Episcopia Rîmnicului: I. P. Cuv. Arhim. Ghermano Dineață, vicarul Episcopiei Rîmnicului, P. Cuv. Protosincol Gamaliil Vaida, starețul Sf. Mînăstiri Cozia și P. Cuv.

Protosincol Gherontie Bălan, duhovnicul Sf. Mînăstiri Horezu. De asemenea, sînt prezenți d-nii pastori evanghelici-luterani Friedrich Feder, titularul parohiei evanghelice-luterane Cîlnic, și Carol Brantsch, pensionar.

După aceea, începe slujba de sfințire a bisericii nou zidite și pictate.

Răspunsurile sînt date de corul restrîns al studenților de la Institutul Teologic din Sibiu, condus de P. C. prof. Gh. Șoima.

Urmează, în curtea bisericii, săvîrșirea Sf. Liturghii arhieresci în sobor, în cadrul căreia este

(Continuare în pag. 2)

Sfințirea bisericii din Cîlnic

(Urmare din pag. 1)

hirotonit întru presbiter C. diacon Marius Constantin Voina pentru parohia Sîn-Paul (Mureș).

La priceasnă, predică P. C. vicar arhiep. Traian Be. așcu, care — talmăcind pilda bogatului căruia i-a rodit țarina — îndeamnă pe credincioși să nu fie egoiști, ci să săvîrșească fapte bune în folosul semenilor.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. S. Sa citește rugăciunea de dezlegare pentru toți credincioșii. Apoi P. C. vicar arhiepisc. Tr. Be. așcu citește actului de tîrnoșire a bisericii, binecuvîntării arhieresti adresate parohiei Cîlnic, adresei prin care C. pr. Teodor Bălan, parohul locului, este distins cu brîu roșu, precum și celor două adrese de apreciere a muncii C. pr. Dr. I. Voisan-Reciu și a muncii C. pr. I. Ciuchendea-Paloș — pentru zidirea acestei biserici.

În cuvîntul său, C. pr. Teodor Bălan face un scurt istoric al lucrărilor de zidire și pictare a bisericii, relevă jertfelnicia credincioșilor din Cîlnic și jur, mulțumește bunului Dumnezeu pentru tot ajutorul de care i-a învrednicit în cursul strădaniilor încununat azi. Aduce mulțumiri tuturor celor ce au jertfit pentru această biserică, precum și I. P. S. Sale pentru osteneala depusă întru sfințirea noului lăcaș.

C. pr. Dr. Ioan Voisan-Reciu face o expunere despre primele strădani în legătură cu zidirea acestei biserici și relevă hărnicia credincioșilor cîlniceni.

C. pr. Ioan Ciuchendea-Paloș arată cum s-au desfășurat lucrările de zidire și de înzestrare a acestei biserici, mulțumind celor ce au jertfit pentru această biserică.

Luînd cuvîntul, P. S. Episcop-vicar Visarion pune în lumină credința și jertfelnicia cîlniceniilor, pe care îi îndeamnă la unitate și armonie în jurul Bisericii strămoșești și în jurul conducătorilor țării, pentru continua înflorire a Patriei noastre. De asemenea, prezintă pe oaspeții veniți din Eparhia Rîmniceului. De încheiere, felicită pe cîlniceni, asupra cărora roagă pe bunul Dumnezeu să-și reverse harul Său.

În continuare, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului rostește un cuvînt de învățătură și îndemn.

Relevînd legătura dintre biserică veche și biserică nouă din Cîlnic, I. P. S. Sa arată că ridicarea acestei noi biserici este rodul muncii celor trei preoți care au condus lucrările și al jertfelniciei credincioșilor din Cîlnic și jur, precum și al ajutorului dat de Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, care regretă că nu poate fi prezent la acest praznic.

Înlocuirea bisericii vechi cu o biserică nouă ne îndeamnă și ne cheamă să ne înnoim viața, să devenim din oameni vechi ai păcatului oameni noi ai virtuții, să trăim întru înnoirea vieții.

După ce aduce exemple concrete despre ce însemnează înnoirea vieții, înaltul Ierarh stăruie în chip deosebit asupra virtuții hărniciei, arătînd credincioșilor că „azi mai mult decît altădată sîntem chemați să muncim în înfrățire, în unitate deplină și prin muncă cinstită să ajutăm poporul nostru să meargă înainte“.

După săvîrșirea polihroanelor pentru I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, pentru P. S. Episcop-vicar Visarion, pentru conducătorii Statului și pentru credincioși, urmează ungerea cu untdelemn sfințit a credincioșilor de către I. P. S. Sa, precum și stropirea lor cu apă sfințită.

A urmat apoi o agapă frățească, în cadrul căreia dl pastor evanghelic-luteran Friedrich Feder mărturisește bucuria de a participa la acest praznic ortodox.

C. pr. Ioan Ciuchendea-Paloș înfățișează momente din activitatea sa pastorală și crîmpeie din munca pentru zidirea bisericii din Cîlnic.

În numele Consiliului parohial, prim-epitropul Ioan Ienciu mulțumește I. P. S. Sale pentru osteneala de a veni să sfințească această biserică și îi urează mulți ani.

Dl maestru pictor Nicolae Brana exprimă satisfacția că a izbutit să săvîrșească această lucrare de pictare a bisericii din Cîlnic.

C. pr. Dr. Ioan Voisan-Reciu aduce mulțumiri d-nei preotese Bălan și femeilor care i-au stat în ajutor, pentru osteneala și priceperea depusă în pregătirea mesei.

După ce arată că Biserica noastră trăiește azi clipe de consolidare și de unitate, desăvîrșite în ziua de 21 octombrie 1948 la Alba Iulia, P. C. vicar arhiep. Traian Be. așcu pune la inima celor trei preoți, care s-au străduit pentru zidirea și înfrumusețarea acestei biserici, să trăiască și de aici înainte în unitate și armonie, contribuind în felul acesta la desăvîrșirea unității Bisericii noastre strămoșești.

C. pr. Teodor Bălan, parohul locului, mulțumește I. P. S. Sale pentru osteneala depusă în legătură cu sfințirea bisericii, pentru învățăturile și sfaturile date cu acest prilej.

Încheind cuvîntările, I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae al Ardealului stăruie asupra unității și armoniei în care trebuie să trăiască preoții unii cu alții, pentru a putea da un bun exemplu credincioșilor. Subliniind vrednicia credincioșilor din Cîlnic, I. P. S. Sa exprimă dorința de a-i vedea uniți armonios în jurul păstorului lor sufletec. Unitatea și armonia trebuie să dovedite prin fapte. Prin unitate și armonie, credincioșii din Cîlnic vor putea realiza și alte fapte frumoase.

C. S.

Gînduri creștine

„Întoarce-te, Doamne; izbăvește sufletul meu, mîntuiește-mă, pentru mila ta“.
(Ps. 6, 4)

Pentru o ființă cugetătoare, problema de căpetenie este a existenței sale; ce scop are ea, care e rostul ei?

Acestea sînt întrebări chinuitoare, pentru că îl privesc pe fiecare în parte și privesc viața fiecăruia, atît de variată pentru fiecare în parte. Creștinul e obișnuit cu existența și nu-și pune întrebarea filozofului: ce ar fi dacă nu ar fi nimic? De fapt acest „nimic“ înfloare, descumpănește.

Atunci sufletul își dă seama că îi place pozitivul, realitatea, în care s-a născut și cu care trăiește. Rămîne doar întrebarea în continuare: este această existență binele sau răul? Există lumea și viața pentru bine sau pentru rău?

Însăși porunca: să nu faci! înseamnă că răul nu este un scop în sine, ci un tolerat, pentru a se realiza libertatea voinței omenești. Prin urmare binele este acel scop ale existenței, pozitivul din viață, care aduce adevărata mulțumire sufletească și cînd omul se simte cu adevărat om, în plinătatea ființei sale umane creatoare.

Binele este baza societății, dar el este ajuns prin vorbirea cu sine, prin exercițiul sufletec și prin fapta de moralitate. Cînta este sita de cernere a binelui de rău!

„Cel ce rămîne în mine și eu în el, acesta aduce roada multă, căci fără mine nu puteți face nimic“.

Ioan 15, 5)

Sf. Euharistie este mijlocul cel mai potrivit și deplin de a fi în Hristos și Hristos e cuprins de noi.

Comuniunea cu Mîntuitorul Hristos se realizează pe plan individual, dar și pe cel comun, colectiv, pe plan bisericesc, precum și pe cel intercreștin, ecumenist. Atunci înțelegem că fără Hristos, ca creștini, nu sîntem cu adevărat nimic, decît doar adepți ai unor cugetări și filozofii.

De aceea, sufletul creștinului tresaltă la cuvîntul

tele: „Cinei Tale celei de taină, astăzi, Fiul lui Dumnezeu, pârtaș mă primește...“.

„Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!“

Este lucru deosebit a se putea apropia de Dumnezeu. Această apropiere nu este fizică și, deci, nu se poate face în fel și chip omenesc, lumesc obișnuit. Ci această apropiere se face în măsură cuvenită, cu respect, credință și dragoste.

Cea mai bună apropiere se face prin rugăciune, prin convorbire sufletească, precum zice Mîntuitorul Iisus Hristos: „cereți și vi se va da“ (Luca 11, 9).

Dar nu în felul fariseului, care s-a trufit, căci nu știa să se roage, ci în felul vameșului, care s-a smerit, zicînd: „Dumnezeule, fii milostiv mie păcătosului“ (Luca 18, 9—14).

De aceea mult face rugăciunea rostită cu suspin și lacrimi de căință: „Doamne Iisus Hristose, fiule al lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!“ Ea face să se vadă și cerurile deschise, căci „cine caută, găsește“, spune Mîntuitorul.

De aceea însuși Mîntuitorul a dat credincioșilor cea mai desăvîrșită rugăciune, „Tatăl nostru“, sau rugăciunea Domnească, care cuprinde tot ce este bineplăcut în legătura dintre credincios și Dumnezeu, tocmai pentru că originea acestei rugăciuni este dumnezeiască (Matei 6, 9—13).

Mîntuitorul a mai rostit și rugăciunea de încredere, în grădina Ghetsimani, spunînd anume către credincioși: ca să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe care l-ai trimis (Ioan 17, 3). Era rugăciunea dobînditoare de viață veșnică.

Mîntuitorul a mai susținut și rugăciunea pentru alungarea păcatului dezbinării, zicînd: „mă rog pentru toți, ca să fie una“ (Ioan 17, 31).

Dar Mîntuitorul a rostit și o rugăciune a înfrîntării spre moarte, cu îndemnul mîhnit: „Privi-gheați măcar un ceas cu mine!“ (Matei 26, 40).

Prof. M. Șesan

Cinstirea sfintei cruce

Împăcarea lui Dumnezeu cu noi s-a făcut prin întruparea Fiului lui Dumnezeu și jertfa Sa de pe cruce.

Vărsînd sînge nevinovat, Mîntuitorul a transformat crucea din semn de blestem și ocară (Deut. 21, 23), în altar de jertfă, izvor de har și mijloc de mîntuire.

În Vechiul Testament nu era obișnuită întrebuițarea icoanelor. Dar cînd Dumnezeu s-a făcut om cu adevărat pentru mîntuirea noastră, a locuit pe pămînt, a petrecut cu oamenii, a făcut minuni, a suferit, a fost răstignit, a înviat, s-a înălțat și toate acestea s-au întîmplat în chip real și a fost văzut de oameni. Deci cînd s-au făcut acestea, s-a înfățișat în icoană chipul Lui spre a ne aduce aminte de El și spre a căpăta învățătură, noi, care n-am fost de față atunci, pentru ca fără să fi văzut, însă auzind și crezînd, să avem parte de fericirea Domnului. Dar pentru că nu toți au știut carte și nici nu se ocupă toți cu cititul, Sfinții Părinți au socotit să fie pictate acestea în icoane, ca niște fapte de vitejie spre a ne aduce aminte repede de ele. În adevăr, de multe ori, neavînd în minte patima Domnului, dar văzînd icoana răstignirii Mîntuitorului Hristos, ne aducem aminte de patima mîntuitoare și căzînd în genunchi ne închinăm Lui. Nu ne închinăm materiei, ci celui ce este înfățișat în icoană, după cum nu ne închinăm materiei din care este făcută Evanghelia, nici materiei din care este făcută crucea, ci chipului crucii. Și după cum ne temem să atingem fierul înroșit, nu din pricina naturii fierului, ci din pricina focului unit cu el, tot astfel ne închinăm trupului Lui, nu din pricina naturii trupului, ci din pricina dumnezeirii unită cu el în chip ipostatic.

„Cuvîntul cruce pentru cei care ne mîntuim este puterea lui Dumnezeu“ (I Cor. 1, 18). În adevăr, crucea este nebulie pentru cei care nu o primesc cu credință și care nu țin seama de bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu, ci cercetează cele dumnezeiești cu gînduri omenești.

Prin crucea Domnului nostru Iisus Hristos s-a distrus moartea, s-a dezlegat păcatul strămoșesc. Așadar, moartea lui Hristos, adică crucea, ne-a îmbrăcat cu înțelepciunea și puterea lui Dumne-

zeu. Cuvîntul cruce este puterea lui Dumnezeu, pentru că prin ea ni s-a arătat biruința asupra morții. Crucea este sculara celor căzuți în păcat, reazemul celor slabi la ispite, mîntuirea trupului și sufletului, isgonitorul tuturor răutăților, distrugerea păcatului, răsădul învierii, pomul vieții veșnice.

Creștinismul nu se poate cugeta fără cruce, crucea fiind semnul lui. Crucea ni s-a dat semn pe frunte în același chip în care s-a dat lui Izrail tăierea împrejur. Crucea este pavăza, arma și trofeul contra diavolului. Ea este așezată pe biserici, ba mai mult, tot lăcașul bisericii este dominat de cruce și toate slujbele ei sînt presărate la tot pasul de amintirea și de semnul crucii. Cînd zicem „cruce“ înțelegem crucea lui Hristos, adică jertfa Domnului Iisus Hristos pentru noi, înțelegem pe Hristos cel răstignit pe ea, căci așa cum nu putem despărți pe Hristos de cruce, tot așa nu putem despărți nici crucea de Hristos.

Iată deci ce este crucea Domnului: Ea este cartea mare a iubirii lui Dumnezeu pentru oameni, este cartea izbăvirii omului de păcat, putere de biruință a creștinului împotriva forțelor răului, ale ispitei, ale păcatului.

Prin urmare acest lemn cinstit cu adevărat și venerabil, pe care Hristos s-a adus jertfă pe Sine în locul nostru, trebuie venerat pentru că s-a sfințit prin atingerea cu sfințul lui corp și sînge. Ne închinăm, deci, semnului cinstitei și de viață făcătoare cruci, chiar dacă este făcută din altă materie. Noi nu cinstim materia, ci semnul, ca simbol al lui Hristos. Căci El a spus pe cînd le vorbea ucenicilor Săi: „Atunci va apărea semnul Fiului pe cer“ (Matei 24, 30) — cuvinte prin care a arătat crucea. Pentru aceea și îngerul la Înviere a spus femeilor: „Căutați pe Iisus Nazarineanul cel răstignit!“ (Marcu 16, 6), iar Apostolul: „Iar noi predicăm pe Hristos cel răstignit“ (I Cor. 1, 23).

Învierea Domnului a dovedit dumnezeirea Celui ce ne-a mîntuit pe cruce și crucea a devenit astfel din instrument de batjocură și chin, obiect de cinstire. Acest lucru înțelegîndu-l cei ce l-au chinuit și l-au răstignit, au ținut sfat și s-au înțeles să ascundă crucea Mîntuitorului, ca să nu vină adepții

(Continuare în pag. 4-a)

ALEXANDRU VLAHUȚĂ

— 50 de ani de la moartea sa —

A doua jumătate a veacului trecut a înscris pe firmamentul literaturii noastre naționale, de o înaltă ținută patriotică, trecerea unora dintre cei mai strălucitori luceferi ai ei, ca de pildă: Eminescu, Creangă, Caragiale, Delavrancea, Coșbuc ș. a.

O personalitate nu mai puțin luminoasă a acestei epoci este și Alexandru Vlahuță, de la a cărui moarte s-a împlinit, către sfârșitul lumii trecute, o jumătate de veac. Acesta și este motivul care ne face ca, alături de cinstirea caldă pe care poporul nostru i-a adus-o cu acest prilej, să evocăm în câteva rânduri chipul acestui poet, prozator, critic, reporter etc., cu un „puternic sentiment de dreptate și filantropie”, cum îl caracterizează, printre altele, Gala Galaction.

Alexandru Vlahuță s-a născut la 5 septembrie 1858, în comuna Pleșești, județul Tutova, fiind de mic o fire plăpândă, cu sănătatea mereu șubredă. Școala primară și liceul le urmează la Birlad, iar în anul 1879 îl întâlnim înscriindu-se la Facultatea de drept din București.

Dar, din cauza lipsurilor materiale, la numai un an, în 1880, îl aflăm profesor la gimnaziul „Văcărescu” din Târgoviște. Aici a făcut parte și din comitetul de redacție al ziarului local „Armonia”, în ale cărui coloane și-a publicat, sub diverse pseudonime, o seamă de poezii satirice, la adresa politicianilor vremii, ceea ce a atras destituirea sa din învățământ.

Așa se face că în toamna anului 1884 se mută la București, unde ocupă mai multe funcții, ca de pildă profesor la Școala normală a Societății pentru învățătura poporului român, la azilul „Elena Doamna”, liceul „Sfântul Gheorghe”, director la revista „Vieața” etc.

La propunerea lui Iosif Vulcan, în anul 1893 A. Vlahuță este ales membru corespondent al Academiei Române, demnitate, pe care, spre surprinderea contemporanilor, o refuză. Este demnă de reținut, pentru realitățile din acel timp, explicația pe care o dă acestui refuz într-o scrisoare către I. Vulcan, în care scrie printre altele: „D-ta ești unul dintre puținii academicieni care ne iubesc pe noi câțiva tineri urgisiți și priviți ca o primejdie pentru literatură de ceilalți colegi ai d-tale. Academia n-are premii pentru nimeni din noi. Caragiale a fost respins, Gherea a fost respins, eu am fost respins, Delavrancea va fi probabil respins. Eu eram dator și față de prietenii mei să răspund așa. În glasul meu strigau și amărăciunile lor!”

În 1901 este numit la editura Casei Școalelor, îndeletnicire care îl solicita, printre altele, să străbată satele noastre și să țină conferințe la cercurile culturale sătești. Aceste deplasări îi prilejuiau cunoașterea grelei vieți pe care o ducea țărâna noastră. „De trei luni — spune Vlahuță într-o scrisoare către pictorul N. Grigorescu — n-am avut o zi de odihnă și de liniște. Colind satele și vorbesc cu țărânii și-mi umplu sufletul de multele lor nevoi. Bieții oameni, multe mai trag, și nimeni nu se ocupă de ei cu bunățate și cu iubire adevărată”.

Între timp colaborează la publicații ca: Universul, Viața românească, Scriitorii români etc.

Din 1912 cea mai mare parte a timpului și-o petrece la Dragosloveni, localitate așezată în județul Vrancea, unde Vlahuță și-a scris o bună parte din lucrările sale și unde se întâlneau mulți scriitori și artiști ai vremii.

După pîrjolul războiului prim mondial, care a pricinuit atâtea dureri și suferințe scriitorului, ca, de altfel, întregului nostru popor, A. Vlahuță închide ochii, la București, în 19 noiembrie 1919, pășind pe urmele încă proaspete lăsate pe calea veșniciei, în care trecuseră de curînd Delavrancea și Coșbuc.

Pătrunsă de suflul „unei nobile iubiri de țară și de neam”, opera scriitoricească a lui A. Vlahuță este bogată și deosebit de variată. Pe lângă lucrări de proporții mai mari, ca: „Pictorul Grigorescu”, „Din trecutul nostru” și binecunoscuta „Românie pitorească”, autorul nostru ne-a lăsat neuitate și îndrăgite pagini de versuri, nuvele, schițe, povestiri, amintiri, conferințe, cugetări și alte diverse articole.

Vom reliefa, din aceste creații, doar câteva aspecte pline de vibrații patriotice, de zidire sufletească și înălțare umană.

Așa de pildă revoltele țărănești din 1907 au avut în sufletul lui Vlahuță un puternic ecou, concretizat în poezia „1907”, cu referiri la care un contemporan al său spune: „Nimeni niciodată nu ridicase în fața lui Carol (regele de atunci) o frunte atât de cutezătoare”. Tot pe această linie se înscriu și alte încercări ale lui Vlahuță, ca de pildă: „Unele sate își povestesc trecutul în însuși numele pe care-l poartă: Flămînzii (de unde au și pornit răscoalele din 1907), Colibașii, Sărăcenii, Obidișii, Despuiții...”, sau:

„După răscoale.

Proprietarul: De ce nu i-ai sfătuit, părinte, să fie oameni de treabă, să s-astîmpere?

Preotul: Poi, ți-aduci aminte cînd li spuneai: „Ce vă uitați voi la gura popii”, replică cît se poate de grăitoare în ce privește participarea preoților noștri la durerile obștei pe care o păstoreau.

Crezul vieții sale, de-a trăi în lume în așa fel încît să lași în urma ta o dîră de lumină, cît și cel literar și anume ca din pana scriitorului să iasă numai gânduri de zidire omenească și de topire a tot ce-i minciună și întuneric este redat destul de fidel, credem, în versuri ca acestea:

„Bine e să știi, la moarte, că o dungă lași — un nume,
C-ai săpat la zidul nopții, c-ai muncit să scoți în lume
Din al creierului zbucium, ca pe-un diamant, ideea
Urma-ți fi-va cunoscută pe-unde ți-ai purtat scînteia”.

(Din prag)

Ca și Eminescu înainte sa, pe care îl cîntă în nemuritoare versuri, Vlahuță aruncă necruțătoare săgeți împotriva poezilor pomădați de saloane, care „își rid de tot ce-i demn și sfînt”, prin astfel de gânduri:

„Dar cum socoti că toți smintii
Și trîntorii de cafenele,
Înfumurați și plini de viții,
Să aib-același cer și stele,

Cu cei ce luptă ș-ași adună
În faguri sfintele gîndiri,
Și-și dau viața pe-o cunună,
Din mina dreptei Nemuriri?”

(Răspuns la o cronică rimată)

Izvorîte din observarea atentă a vieții și a sufletului omenească, o bună parte din versurile poetului nostru dezvoltă o tematică de o sănătoasă ținută morală, oricînd valabile în lumina și înălțarea sufletească a celor ce le citesc. Să ne gîndim de pildă la poeziile: „Întreabă-te” („Cum tremuri lîți scapără ochii de ură Ești fiară în fratele tău cînd lovești”); „Cuvîntul”, al cărui scop este de-a zidi dragostea și apropierea dintre oameni: „Ca mii de inimi la un fel să bată”; „Triumful așteptării”; „Pocăință”; „Iubire” ș.a. Ne sînt cunoscute de asemenea minunatele versuri din „Hristos a înviat”, un adevărat imn închinat Celui ce „a venit s-aducă pacea și înfrățirea tuturor”.

Redăm totodată câteva din cugetările lui Vlahuță, din care, de asemenea, emană un vădit duh de zidire omenească.

— „Fericirea adevărată nu o are, nu poate s-o aibă decît acela care o dă. Și, ca s-o dai, e nevoie s-o ai; iar ca s-o ai, trebuie să începi prin o a da”.

— „Cînd vrei să faci un lucru bun, nu te gîndi prea mult la tine”.

— „La baza oricărui talent e dragostea de semenii tăi, care-ți dă puteri neașteptate și te face mare în adevăratul înțeles al cuvîntului”.

— „Ce larg ar fi pămîntul să nu-l strîmteze ura”.

— „Adevărata măsură după care se judecă orice putere: cît bine a produs pe lume, nu cît zgomot a făcut”.

— „Sfîntă iubire de patrie; nimic nu înalță pe om, nimic nu-l îndumnezeiește ca iubirea de țară și de neamul său”. Drept aceea: „Încălziți-vă de cea mai entuziastă iubire pentru patria voastră apărută cu atîtea jertfe, pentru frumusețile acestui pămînt frămîntat cu singele atîtor viteji”.

Este, credem, un cum nu se poate mai potrivit îndemn, pe care Alexandru Vlahuță ni-l face acum, cu acest prilej comemorativ.

Este îndemnul de-a ne iubi cu devotament și dăruire creatoare poporul și Patria. Ūrmîndu-l aducem, totodată, și cea mai luminoasă cinstire acestui poet și scriitor patriot.

Gh. Papuc

PENTRU PACE ÎN VIETNAM

Ne aflăm în preajma Crăciunului, acest praznic al împăcării, cînd porunca „pe pămînt pace”, vestită de îngeri în cea noapte sfîntă, ne cheamă parcă tot mai insistent la împlinirea ei.

În lumina ei și a aspirațiilor firești de pace și liniște ale popoarelor cît de odios ne apare de pildă războiul de peste două decenii din Vietnam, care continuă să distrugă bunuri materiale de valoare inestimabilă, să pîrjolească orașe, sate și cătune, să prăvălească în cioburi nefolositoare monumente de cultură și de artă durate prin milenii și, ceea ce este mai dureros, neînțeles de dureros, să ducă la moarte mulțime de oameni pașnici, nevinovați, între care copii, femei și bătrîni; să treacă în neființă semeni de-ai noștri care nu doresc altceva decît să trăiască în pace în țara lor, în casa lor și să muncască în meșteșugurile și țarinile strămoșilor lor.

O dîră de speranță în încetarea războiului agresiv din Vietnam a încolțit în conștiința omenirii în momentul cînd s-a anunțat că reprezentanții părților în cauză vor duce tratative, la Paris. Tratativele au și început și continuă și acum.

Între timp, lupta a milioane de oameni din lumea întreagă crește în intensitate; oamenii de bine cer să se pună capăt războiului agresiv din Vietnam. Cu totul semnificativă este mai ales indignarea trezită în cercurile largi ale poporului S.U.A. și exprimată în demonstrații viguroase legate de cele două „Moratorii pentru Vietnam”. (Acum, adică între 13—15 decembrie 1969, va avea loc a treia etapă a „Moratoriului”). Cu aceste prilejuri au avut loc mari demonstrații pentru pace în Vietnam nu numai pe teritoriul S.U.A., ci și în multe alte țări, ca de pildă în Suedia, R.F. a Germaniei, Anglia, Argentina ș.a. Ca și popoarele altor state, poporul S.U.A. condamnă cu deosebire exterminarea în masă a poporului vietnamez, asemenea aceleia din satul Song My din Vietnamul de Sud, unde și-au găsit moartea sute de oameni nevinovați și care a zguduit conștiința întregii umanități.

Această realitate tristă lasă să se întrevadă însă consecințe și mai grave și anume spectrul războiului se profilează și în afara Vietnamului. Cu alte cuvinte, că războiul din Vietnam reprezintă nu numai o gravă amenințare la adresa Asiei de sud-est, ci complică întreaga situație internațională; că el înseamnă o amenințare la adresa păcii din lumea întreagă. De aceea conștiința oamenilor și popoarelor se așează de-a curmezișul unei asemenea amenințări. Ea cere dreptate pentru poporul vietnamez, adică încetarea războiului ce se duce împotriva lui, bine știind că pacea în Vietnam înseamnă și pace launtrică și pace pentru popoarele lumii.

Dar noi sîntem fii ai Bisericii Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, Biserică în care este accentuată legătura frățească în temeiul căreia trebuie să ne fie aproape durerea și nenorocirea oricărui pămîntean în oricare parte a lumii ar vieții el. Deci aproape ne este și durerea pe care războiul o provoacă în continuare poporului vietnamez, și ne asociem fără rezerve acelor acțiuni care pot duce cît mai curînd cu putință la înlăturarea acestei dureri, care pot duce la pace în Vietnam. Asocierea aceasta poartă în sine putere fiindcă sîntem în ipostaza în care ne-a așezat și ne cere să rămînem în chip neșovăielnic Cel ce ne-a temeinicit făgăduința că „făcătorii de pace, fii ai lui Dumnezeu se vor chema”. Firește, așezarea păcii în Vietnam, ca și întărirea păcii în lumea întreagă, trebuie să își găsească loc și în rugăciunile noastre zilnice, mai ales acum cînd ne găsim în pragul marelui praznic în care îl primim între noi și în noi înșine pe Iisus Hristos, pe „Domnul Păcii”.

D. Călugăr

Din Sf. Părinți

■ Cunosce mulți creștini care postesc, se roagă, suspină, arată o evlavie fără sfîrșit, dar nu scot din punga lor un bănuț pentru cei nevoiași. Ce folos au ei de celelalte virtuți? Împărăția lui Dumnezeu nu-i primește.

(Sf. Vasile cel Mare)

■ Să-i răsplătim Binefăcătorului nostru dragostea ce ne-a arătat-o. Iar o răsplătă îndestulătoare este o viețuire plăcută Lui, un suflet treaz, un suflet veghetor.

(Sf. Ioan Gură de Aur)

Fericirile**Fericirea a patra**

„Fericii sînt cei ce flămînzesc și însetoșează de dreptate, că aceia se vor sătura“

Cheia înțelesului acestei fericiri ne-o oferă cuvintele *flămînzesc și însetoșează*. Nu era mai bine zis „cei ce caută“ sau „fac“, dreptatea? De vrei să fii fericit caută dreptatea cum caută flămîndul mîncare și însetatul apa și nu încetează pînă nu dă de ele.

Dar ce e dreptatea? Să dai și să recunoști fiecărui ce e al său, fie vorba de bunuri pămîntești trecătoare, fie de cele sufletești cu care l-a înzestrat pe cineva Dumnezeu, sau pe care și le-a agornit cineva prin încordarea voinții proprii. „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le voi lor mai întîi; în aceasta atîrnă toată legea și proorocia“ (Matei 7, 12). Dar cuvîntul are și un înțeles mai cuprinzător. Dreptate în înțeles biblic înseamnă *împlinirea voii lui Dumnezeu, așa cum ne e descoperită în lege și în proroci, deci în Sf. Scriptură*. Și această „dreptate“ are putere și se referă la toată existența; la oameni, la animale, la ogor și așa mai departe. Tu, omule, se cade să fii drept față de toate cele văzute și nevăzute. Nu dreptul tău, nu dreptatea ta, ci dreptatea lui Dumnezeu față de toate ale Lui!

Și dobitoacul necuvîntător cere să fii drept cu el. Cămila e un animal urît, dar deosebit de blînd și folositor omului. Se mulțumește cu hrană puțină și săracioasă și rabdă la sete cu săptămînilor. Din punge ei cu apă adapă de multe ori și pe om, cînd pe întinsele pustiuri nu dă de nici o oază cu izvoare. Duce poveri mari; cu drept cuvînt e numită corabia deșerturilor. E plină de răbdare și blîndețe, dar grozav de simțitoare la nedreptate. E de-ajuns ca omul să vorbească urît cu ea sau s-o lovească dureros, s-o bată, sau să încerce pe ea mai multă povară decît poate duce neforțat. Pe cel nedrept cu ea, îl va prinde cu gura și-l va scutura pînă îl amețește și apoi trîntindu-l la pămînt îl frămîntă cu genunchii dinainte pînă-l face pastă. Dar cu cel blînd cu ea, rămîne blîndă și supusă pînă la moarte. Și ca ea sînt multe animale. Omule, fii drept cu ele!

Dar ogorul nu se răzbună pe cel leneș și cu cel ce îi cere numai să-i dea roadă, iar el, omul, nu-l

ajută, nu-i dă nimic? Nu vorbește aceasta despre dreptatea care trebuie împlinită?

Așadar, cînd recunoști cuiva ce e al său sau dai ce îi se cuvine faci dreptate și îplinești voia lui Dumnezeu. Dar ea să nu fie vorbă goală, declamație sau lucru de mîntuială, ci s-o faci și s-o cauți cum cauți pîinea cînd ți-e foame și apa cînd ți-e sete. Atunci tu însuși te vei bucura de dreptate din partea lui Dumnezeu și a oamenilor și a dobitoacelor și a ogorului, *te vei sătura de dreptate și vei fi fericit*.

Prin urmare săracului cu duhul care simte durere pentru semenul nenorocit, pe lîngă blîndețe i se mai cere și să fie flămînd și însetat de dreptate; „să fie făcătorul cuvîntului, nu numai ascultător lui“ (Iacob 1, 22).

Gh. M.

Binecuvîntarea bisericii din Fintinele (Cacova)

Străveche așezare daco-romană care mai păstrează și azi vechile numiri ale dealurilor din jur ca: Augur și Merezi, Cacova Sibiului e nu mai puțin și o veritabilă vatră românească, în care limba, portul și datinile strămoșești s-au păstrat ca într-o citadelă. Oieri și pomicultori, cacovenii au fost și oameni răsăriți, iubind scrisul și cititul. Cacova dă pe primul jurist ardelean român Gh. Pîrtoșea și mai apoi pe neuitatul Alexandru Lebu.

Păstrîndu-și cu sfințenie legea ortodoxă, cacovenii, după ce biserica de lemn din Vale era periclitată de alunecarea straturilor, au zidit, cu 200 de ani în urmă, actuala biserică, pe culmea unui deal care domină satul și împrejurimile. Pictată încă de atunci într-o frescă temeinică în interior și firidele la exterior, acest monument istoric și de cultură a fost restaurat recent, din dania integrală a credincioșilor.

Din încredințarea Înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae, pentru binecuvîntarea acestei biserici a fost delegat P. C. Nichifor Todor, protopopul județului Sibiu, în ziua de 6 decembrie 1969 la sărbătorirea Sf. Ierarh Nicolae (hramul bisericii). Din soborul slujitor au mai făcut parte C. preoți: Zosim Oancea-Sibiul, Dănilă Luca secretar protopopes și Simion Mogoș — parohul locului. În pre-

tezmei din biserică și pe sfința masă din altar, iar majoritatea bisericilor sînt zidite în formă de cruce. Sf. Cruce este și un altar de jertfă, o veșnică pomenire a morții Mîntuitorului și o amintire a dragostei cu care El ne cheamă mereu la mîntuire și fericire veșnică.

Sf. cruce ne însoțește încontinuu și de aceea trebuie s-o cinstim în viața noastră de toate zilele, săvîrșind semnul crucii atunci cînd ne facem rugăciunea zilnică, cînd sărutăm sfințele moaște și icoane, cînd trecem pe lîngă sfințele noastre locașuri de închinare. Credinciosul este dator să facă semnul sf. cruci după toată rînduiala tradițională a Bisericii noastre, cu toată grija, ducînd cele trei degete de la mîna dreaptă la frunte, pe piept și la cei doi umeri.

Crucea cu puterea ei binefăcătoare ne ajută să putem urma lui Hristos. Și cine urmează lui Hristos are datoria de a-și duce crucea, răstignindu-și pe ea toate păcatele și toate gîndurile și pornirile spre cele rele. Credinciosul are datoria de a împlini, mai ales astăzi, „mesajul divin al păcii“ (Luca 2, 14).

Înfrățiți la picioarele crucii Domnului și pătruși de duhul ei, să alungăm dintre noi și din lume duhul vrajbei, al pizmei și al lăcomiei și pretutindeni pe acest pămînt atît de frămîntat să domnească în viitor buna înțelegere, pacea și prietenia între oameni și popoare.

Pr. Chiril Pistru

zența unui mare număr de credincioși, s-a săvîrșit sfințirea apei și stropirea bisericii, slujindu-se Sf. Liturghie. La priceasnă a vorbit C. preot Zosim Oancea despre Sf. Nicolae și ctitoria poporului credincios — acest locaș de închinare. La sfîrșitul Sf. Liturghii a predicat P. C. prot. Nichifor Todor despre rostul Bisericii în păstrarea datinilor strămoșești și întărirea unității poporului român; felicitîndu-i pentru lucrarea săvîrșită, care se încadrează în opera poporului nostru de valorificare a trecutului istoric, și îndemnîndu-i să fie și pe mai departe tot așa de buni gospodari și devotați cetățeni ai Patriei.

A răspuns C. preot Simion Mogoș, care aduce mulțumiri Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului pentru părinteasca purtare de grijă, arătată în atîtea ocazii, P. C. prot. N. Todor și tuturor celor care au participat la această aleasă sărbătoare.

Binecuvîntarea bisericii Sf. Nicolae din Fîntînele (Cacova), s-a înscris ca un act memorabil în cronica vieții parohiale și ca o zi de înviore și aleasă bucurie.

Participant

PSALM

Cu mîini de rugăciune în faptul dimineții
Îți împletesc cunună din lujerii vieții
Să ți-o aștern o, Doamne, în gînd de neprihană
La cea dintîi lumină ce-mbracă-a zilei haină.

Smerita rugă sfîntă din suflet izvorăște
Și-n unda de cleștaruri spre tine Doamne crește,
Ca lacrima curată, ca fulgul de ușoară,
Prinzînd aripi spre slavă la Tine-acuma zboară.

Primește-o Tu Părinte și-așează-o ca pe-o floare
La al Tău pridvor de raze în veci strălucitoare,
Că-n ea de sîrg cules-am toți nufierii căinței,
Croindu-mi drum spre Tine cu pavăza credinței.

Cînd ceasul cel din urmă mă va chema la Tine,
Cînd umbra morții negre va trece peste mine,
A mea smerită rugă deschide-mi-va cărarea
Ca să găsesc la Tine Părinte îndurarea.

Pr. Șt. Tascianu

† Preotul Ioachim Călin

Răpus de-o necruțătoare boală, s-a stins din viață în ziua de 3 octombrie 1969, la vîrsta de numai 59 de ani, preotul Ioachim Călin de la parohia Sebeșul de Jos.

Născut în comuna Șona-Făgăraș din părinți plugari, a fost încercat de timpuriu, rămînd orfan de război. Dotat cu o inteligență aleasă, după terminarea școlii elementare s-a înscris la Seminarul Teologic „Patriarhul Miron“ din Cîmpulung-Muscel unde s-a evidențiat la învățătură. În continuare studiază Teologia 2 ani la Facultatea de Teologie din București și 2 ani la Facultatea de Teologie din Cernăuți, iar licența la București cu „distincție“.

Căsătorindu-se în anul 1932 cu Melania Rădulețu, dintr-o străveche familie de preoți, a avut o căsnicie binecuvîntată cu doi fii: Lucia, în căsătorie preoteasă, și Tiberiu.

Hirotonit preot în ziua de 7 iulie 1932, își începe misiunea de slujitor conștiincios și devotat al Bisericii Ortodoxe și al poporului, la parohia Recea-Telecheană unde în vreme de 7 ani depune un efort susținut pe două ramificații. Astfel: a) a renovat și dotat biserica parohiei cu cele necesare; b) a luat inițiativa și condus lucrările de edificare a unui local de școală și a unui Cămin Cultural — primind în anul 1935 decorația „Răsplata muncii pentru construcții școlare“ Cl. I. Păstorește în continuare, 11 ani la parohia Șelimbăr unde duce la bun sfîrșit pictura noii biserici și refacerea casei parohiale. Apoi 2 ani la parohia Poplaca I unde conduce lucrările de reparație și zugrăvire a bisericii. În sfîrșit, la parohia Sebeșul de Jos, unde, într-un rîstimp de 13 ani, a prîmînit parohia sub toate aspectele. Preot de vocație, iubit de toți credincioșii, cu a căror contribuție substanțială a restaurat toate edificiile parohiale. Astfel, s-a reparat biserica, turnul, clopotnița, s-a zugrăvit biserica și făcut strane noi, s-a împrejmuit cimitirul cu zid de piatră și s-a reparat casa parohială, remarcîndu-se în parohie un duh de viață nouă.

La dorința sa, prohodirea s-a făcut în biserica ortodoxă română din Sibiu-Trei stejari, de către un sobor de preoți în frunte cu P. C. protopop al Sibiului, Nichifor Todor, asîrînd familia, rudeni și prieteni, un mare număr de preoți și colegi și o impresionantă delegație de credincioși ai parohiei.

Au vorbit P. C. prot. Nichifor Todor, scotînd în evidență preoția activă a celui adormit, și P. C. Dr. Teodor Bodogae, prof. pens. Stan Olaru, C. preot Liviu David (Sebeșul de Sus) și episcopul Gh. Lazăr, iar la mormînt, avocatul Dr. Gheorghe Iacob în numele colegilor și cîmărețul bisericii Cercel Ioan.

Regretat de toți cei ce l-au cunoscut a fost condus pe ultimul său drum și așezat spre veșnică odihnă în Cimitirul ortodox din Sibiu.

Participant

Cinstirea sfintei cruci

(Urmare din pag. 2)

Săi și s-o cinstească. De obicei instrumentele de tortură erau lăsate la vederea tuturor. De data aceasta, crucea Mîntuitorului, împreună cu celelalte două cruci ale tîlharilor — au fost îngropate, iar locul îngropării a fost tînuit, ca să nu-l afle creștinii. S-au scurs apoi anii și creștinii nu mai știau unde se afla crucea Mîntuitorului.

Împăratul Constantin cel Mare, care a hotărît să se țină la Niceia sinodul cel mare a toată lumea creștină, a trimis la 326 pe fericita sa mamă, Elena, la Ierusalim să caute crucea pe care a fost răstignit Domnul. Aceasta împreună cu Macarie, patriarhul Ierusalimului, au aflat de la un iudeu bătrîn, cu numele de Iuda, locul unde era ascunsă crucea, pe locul Căpățîinii. Dînd peste trei cruci îngropate împreună cu piroanele ce au spart mîinile și picioarele Mîntuitorului și ale tîlharilor răstigniți împreună cu El și neștiind cum să afle care este crucea Mîntuitorului, au văzut un mort care era dus la cimitir și patriarhul a poruncit să fie atins pe rînd de cele trei cruci; cînd a fost atins de crucea Mîntuitorului, mortul a înviat.

Împărăteasa văzînd acestea, a luat cu bucurie cinstita cruce, i s-a închinat și a sărutat-o. Și cum se adunase lume multă să vadă crucea Domnului, patriarhul Macarie s-a urcat într-un loc înalt și a arătat-o lumii. Aceasta a fost începătura prăznuirii „Înălțării Sfintei Crucii“.

Iată de ce sf. cruce este nedespărțită de numele nostru de creștin. Cu ea ne însemnăm chipul, închinîndu-ne în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfînt, sf. cruce se află deasupra catape-